

Elia – Nummer seks

Ti prøver

Jeff Pippenger

2023-10-05

Vi har behandlet symbolikken knyttet til Elia og benytter nå beretningene om Karmelfjellet og Sinai-fjellet til å illustrere en gradvis prøvingsprosess for protestantismens horn og en gradvis politisk utvikling for republikanismens horn som løper parallelt med protestantismens horn.

Den forrige artikkelen behandlet opprøret i 4. Mosebok kapittel tretten og fjorten, som identifiserer den tiende og siste prøven for det gamle Israel etter deres kryssing av Rødehavet. Historien samsvarer med begynnelsesbevegelsen i Milleritt-historien, men også med historien om Guds avsluttende bevegelse. Hele verket til de tre englene i Åpenbaringen fjorten fullbyrdes av en bevegelse i begynnelsen og en bevegelse ved enden.

«Engelen som forener seg i forkynnelsen av den tredje engels budskap, skal opplyse hele jorden med sin herlighet. Her forutsies et verk av verdensomspennende omfang og uvanlig kraft. Adventbevegelsen i 1840–44 var en herlig åpenbaring av Guds kraft; den første engels budskap ble båret til hver misjonsstasjon i verden, og i noen land var det den største religiøse interesse som har vært vitnet i noe land siden reformasjonen i det sekstende århundre; men disse skal overgå av den mektige bevegelsen under den siste advarselen fra den tredje engel.» The Great Controversy, 611.

Mellom historien om begynnelsesbevegelsen og sluttbevegelsen finner vi historien om menigheten i Laodikea. Engelen som opplyser jorden med sin herlighet, blir klart identifisert som en bevegelse, ikke en menighet.

«Om Babylon, på den tiden som fremstilles i denne profetien, erklæres det: ‘Hennes synder har nådd helt til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu.’ Åpenbaringen 18:5. Hun har fylt sitt skyldmål, og ødeleggelsen er i ferd med å ramme henne. Men Gud har fremdeles et folk i Babylon; og før Hans dommers hjem søkelse må disse trofaste kalles ut, for at de ikke skal bli delaktige i hennes synder og ‘ikke få del i hennes plager.’ Derfor den bevegelsen som symboliseres ved engelen som kommer ned fra himmelen, opplyser jorden med sin herlighet og roper kraftig med høy røst idet han kunngjør Babylons synder. I forbindelse med hans budskap høres kallet: ‘Gå ut fra henne, mitt folk.’ Disse kunngjøringene, forenet med den tredje engels budskap, utgjør den siste advarselen som skal gis til jordens innbyggere.» The Great Controversy, 604.

Alle profetene er samstemte med hverandre, og de angir alle «de siste dager» mer spesifikt enn de angir de dager da profetiene ble forkynt. Som et eksempel på dette fenomenet ble og blir engelen i Åpenbaringen atten typifisert ved engelen i Åpenbaringen ti. Begge opplyser jorden med sin herlighet når de stiger ned. Søster White identifiserer den første engelen i boken Tidlige skrifter.

«Jesus gav en mektig engel i oppdrag å stige ned og advare jordens innbyggere om å forberede seg på hans annet komme. Da engelen forlot Jesu nærvær i himmelen, gikk et overmåte klart og herlig lys foran ham. Jeg fikk vite at hans oppdrag var å opplyse jorden med sin herlighet og advare menneskene om Guds kommende vrede.» Early Writings, 245.

Denne engelen i Åpenbaringen atten steg ned den 11. september 2001. Den var blitt forbilledlig framstilt ved engelen som steg ned den 11. august 1840. I Jesaja kapittel seks blir Jesaja vist tempelet i himmelen og Guds herlighet. I vers tre i kapittel seks blir det slått fast at hele jorden er full av Guds herlighet. Det skjer når engelen i Åpenbaringen atten stiger ned.

Og etter dette så jeg en annen engel fare ned fra himmelen; han hadde stor makt, og jorden ble opplyst av hans herlighet. Åpenbaringen 18:1.

Vers tre i Jesaja seks identifiserer den samme historien.

Og den ene ropte til den andre og sa: Hellig, hellig, hellig er hærskaenes Herre; hele jorden er full av hans herlighet. Jesaja 6:3.

Søster White sammenfører Jesajas syn om helligdommen med bevegelsen i Åpenbaringen atten.

Serafene foran tronen er så fylt av ærbødig ærefrykt når de skuer Guds herlighet, at de ikke et øyeblikk betrakter seg selv med selvtilfredshet eller i beundring av seg selv eller hverandre. Deres pris og herlighet tilhører hærskaenes Herre, han som er høy og opphøyd, og hvis sleps herlighet fyller tempelet. Når de skuer fremtiden, da hele jorden skal bli fylt av hans herlighet, gjentas den triumferende lovsangen fra den ene til den andre i melodisk sang: «Hellig, hellig, hellig er hærskaenes Herre.» De er fullt ut tilfreds med å herliggjøre Gud; og i hans nærvær, under hans velbehags smil, ønsker de ikke noe mer. I å bære hans bilde, i å utføre hans tjeneste og tilbe ham, er deres høyeste ambisjon fullt ut nådd.

«Synet som ble gitt til Jesaja, fremstiller tilstanden hos Guds folk i de siste dager.» Review and Herald, 22. desember 1896.

Johannes i Åpenbaringen kapittel ti og også i kapittel atten, sammen med Jesaja i kapittel seks og med innbefatning av Søster Whites kommentar, plasserer alle disse framstillingene av at jorden blir opplyst av Guds herlighet på det samme punkt i historien. Hele jorden var vitne til de hendelsene som fant sted den 11. september 2001. Den progressive historien til millerittbevegelsen, som ble avsluttet i 1863, var et forbilde på den historien da den veldige engelen i Åpenbaringen atten stiger ned sammen med den historien som er knyttet til engelen som steg ned i Åpenbaringen kapittel ti. Med disse innledende premissene på plass vil vi vende tilbake til prøvelsesprosessen framstilt i Fjerde Mosebok kapittel fjorten. Etter at Moses gikk i forbønn for opprørerne som ønsket å vende tilbake til Egypt og steine Josva og Kaleb, godtar Gud Moses' forbønn.

Og Herren sa: Jeg har tilgitt etter ditt ord. Men så sant jeg lever, skal hele jorden fylles med Herrens herlighet. Fordi alle de menn som har sett min herlighet og mine tegn, som jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, og som nå har fristet meg disse ti ganger og ikke har hørt på min røst, sannelig, de skal ikke få se det landet som jeg tilsvor deres fedre; heller ikke skal noen av dem som vakte min harme, få se det. Men min tjener Kaleb, fordi han hadde en annen ånd i seg og

fullt ut har fulgt meg, ham vil jeg føre inn i det landet som han drog inn i, og hans ætt skal ta det i eie. 4 Mosebok 14:20–24.

Historien som her fremstilles i Fjerde Mosebok fjorten, er den endelige prøven for det gamle Israel, og deres nederlag sikret dem døden i ørkenen gjennom de følgende førti år. Denne historien er direkte forbundet med Åpenbaringen atten, for Gud erklærte der at «så sannelig som» Gud lever, «skal hele jorden bli fylt av Herrens herlighet.» Det er et meget sterkt utsagn som Gud nedlegger i denne historiske beretningen, og ved å gjøre dette understreker Han at historien som fremstilles i Fjerde Moseboks trettende og fjortende kapitler, pekte frem mot den mektige bevegelsen til engelen i Åpenbaringen atten. Fordi Åpenbaringen atten er avslutningen på Guds restfolk, blir også begynnelsen på Guds restfolk illustrert i avsnittet vi her betrakter i Fjerde Mosebok.

Den 11. august 1840, ved oppfyllelsen av en profeti om islam i det andre ve, ble det tidligere utvalgte paktsfolket prøvet ved Elias' budskap, som nettopp hadde vist seg å være riktig.

Den 11. september 2001, ved oppfyllelsen av en islamsk profeti om det tredje ve, markerte det tidligere utvalgte paktsfolket begynnelsen på dommen over de levende som Elias' budskap, som nettopp var blitt bevist å være korrekt.

Elia-budskapet i milleritt-historien var satt inn i sammenhengen av profetisk tid. Elia-budskapet den 11. september 2001 var satt inn i sammenhengen av historiens gjentakelse. Den 11. september 2001 gjentok historien fra 11. august 1840, for begge datoer representerer en oppfyllelse av en profeti om islam, og begge markerer engelens nedstigning, som søster White sa er «ingen ringere person enn Jesus Kristus». Selv om søster White aldri sier at engelen i Åpenbaringen atten «var ingen ringere person enn Jesus Kristus», slik hun sier om engelen i Åpenbaringen ti, opplyser engelen i Åpenbaringen atten jorden med «sin» herlighet, og Skriftene er klare på at det er Jesu Kristi herlighet som opplyser jorden.

Dommens redskap som i begynnelsen frembrakte prøven for protestantene, var millerittbevegelsen, slik den var representert ved Elia. Dommens redskap som ved enden frembringer prøven for syvendedagsadventismen, er Eliabevegelsen, slik den er representert ved de hundre og førtifire tusen. Symbolet Elia har mer enn én betydning, og selv om han representerer Miller og millerittbevegelsen, representerer han også de hundre og førtifire tusen.

«Moses på forklarelsens berg var et vitne om Kristi seier over synd og død. Han representerte dem som skal komme frem fra graven ved de rettferdiges oppstandelse. Elia, som var blitt tatt opp til himmelen uten å se døden, representerte dem som skal leve på jorden ved Kristi annet komme, og som skal bli «forvandlet, i et nu, i et øyeblikk, ved den siste basun»; når «dette dødelige må ikles udødelighet», og «dette forgjengelige må ikles uforgjengelighet». 1 Korinterbrev 15:51–53. Jesus var kledd i himmelens lys, slik Han skal åpenbares når Han kommer «annen gang, uten synd, til frelse». For Han skal komme «i sin Fars herlighet med de hellige engler». Hebreerne 9:28; Markus 8:38. Frelserens løfte til disiplene ble nå oppfylt. På berget ble det fremtidige herlighetens rike framstilt i miniatyr, — Kristus Kongen, Moses som representant for de oppstandne hellige, og Elia for dem som er blitt forvandlet.» Slektenes håp, 412.

Paktsfolket som blir forbigått, utgjør flertallet i forholdet ti mot to. Mange er kalt, men få er utvalgt. Nederlaget i den tiende prøven var avhengig av om den onde rapporten eller den gode rapporten om det lovede land ble forkastet eller godtatt. Slik viser den historien som her er fremstilt, at seier eller nederlag i den progressive prøvelseshistorien er betinget av et valg mellom to metodologier som fortolker den samme informasjonen.

Alle tolv speiderne så det lovede landet, men det ble trukket to ulike konklusjoner om hva det lovede landet representerte. Den ene rapporten var drevet av menneskelig frykt, den andre av tro. Den ene ga uttrykk for et ønske om å forkaste Guds ledelse og vende tilbake til slaveriet i Egypt, mens den andre rapporten ga uttrykk for et ønske om å stole på Guds ledelse og gå framover inn i det lovede landet.

I den millerittiske bevegelsen valgte flertallet også å vende tilbake til Babylons trelldom og bli hennes døtre, og dette var manifestasjonen av deres beslutning om å forkaste den første engels profetiske budskap. De trofaste millerittene valgte å følge den første engels profetiske budskap, selv etter det tilsynelatende nederlaget ved den første skuffelsen våren 1844. Historien i Fjerde Mosebok fremstiller to forskjellige «rapporter» fra de tolv speiderne, som representerer to forskjellige analyser av det samme profetiske budskap. I 1863 tok det laodikeiske adventismen ikke imot et profetisk budskap; de forkastet et tidligere etablert profetisk budskap. I 1863 vendte det laodikeiske adventismen tilbake til og godtok den bibelske metodologien som stod William Miller imot gjennom hele hans tjeneste. De som forkastet det profetiske budskap og ønsket å vende tilbake til trelldommen, ble typologisk fremstilt ved opprørerne i Fjerde Mosebok fjorten, som til sist døde i ørkenen.

Tallet ti, når det betraktes som et symbol, har, som alle symboler, mer enn én betydning. Dets symbolske betydning må forstås ut fra sammenhengen i det skriftstedet der det forekommer. «Ti» som symbol kan representere forfølgelse. Det kan representere en prøve. Det kan representere den tidobbelte union av Europas konger, Israels nordlige stammer og De forente nasjoner. I menigheten i Smyrna skulle Guds folk ha trengsel i ti dager.

Frykt ikke for noe av det du skal lide: se, djevelen skal kaste noen av dere i fengsel, for at dere skal prøves; og dere skal ha trengsel i ti dager. Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone. Åpenbaringen 2:10.

Historikerne viser til den forfølgelsen som ble gjennomført av Diokletian i Smyrnas historie, ettersom den var den mest alvorlige forfølgelsen i Smyrnas historie, og den varte i ti år. Andre historikere identifiserer ti forskjellige forfølgelser i Smyrnas historie. Uansett ble de utført av det keiserlige Roma, som i Daniel 7 er fremstilt ved ti horn. Disse ti kongene var kongene, forbildet ved Ahab, som drev hor med pavedømmet, og var det redskap til forfølgelse som pavedømmet benyttet for å fullbyrde nedslaktingen under den mørke middelalder. «Ti» representerer den statsmakt som utfører forfølgelsen for Jesabel. I Daniels bok kapittel én symboliserer «ti» en prøvetid.

Prøv, jeg ber deg, dine tjenere i ti dager, og la dem gi oss grønnsaker å ete og vann å drikke. La så våre ansikter bli betraktet for ditt åsyn, og ansiktene til de barn som eter av kongens mat; og

som du da ser, således skal du gjøre med dine tjenere. Så samtykket han med dem i denne sak og prøvde dem i ti dager. Og ved enden av de ti dagene viste deres ansikter seg å være vakrere og mer velfødde enn alle de barn som åt av kongens mat. Daniel 1:12–15.

I 4. Mosebok fjorten hadde det gamle Israel utfordret Gud ti ganger, noe som representerer ti prøvelser over et tidsrom.

Men så sant jeg lever, skal hele jorden bli fylt med Herrens herlighet. Fordi alle de menn som har sett min herlighet og mine tegn, som jeg gjorde i Egypt og i ørkenen, og som nå disse ti ganger har fristet meg og ikke hørt på min røst. 4 Mosebok 14:21, 22.

Om du skulle søke på internett etter forståelsen av hvilke bestemte opprør som utgjør de ni opprørene eller mislykkede prøvene fra utfrielsen ved Rødehavet og frem til den tiende prøven, vil du finne noen variasjoner når det gjelder hvilke av det gamle Israels nederlag som bør regnes som én av disse ti prøvene. Jeg hevder at utfrielsen ved Rødehavet, som uttrykkelig er blitt identifisert som sammenfallende med 22. oktober 1844, er begynnelsen på de ti prøvene, og derfor stedet hvor man skal begynne å telle prøvene som oppstod fra 1844 til 1863. Det hadde vært en gradvis prøveprosess som begynte i 1798, da Daniels bok ble åpnet, og den prosessen omfattet historien om den første og den andre engels budskap, som ble avsluttet ved den tredje engels ankomst den 22. oktober 1844.

«I Minneapolis gav Gud sitt folk dyrebare sannhetens edelstener i ny innfatning. Dette lyset fra himmelen ble av noen forkastet med all den gjenstridighet jødene viste da de forkastet Kristus, og det ble talt meget om å stå ved de gamle landemerkene. Men det fantes bevis for at de ikke visste hva de gamle landemerkene var. Det fantes bevis, og det fantes resonnementer ut fra Ordet som anbefalte seg for samvittigheten; men menneskenes sinn var fastlåst, forseglest mot lysets inngang, fordi de hadde bestemt at dette var en farlig villfarelse som fjernet de «gamle landemerkene», når det i virkeligheten ikke flyttet en eneste påle av de gamle landemerkene, men de hadde forvrengte forestillinger om hva som utgjorde de gamle landemerkene.»

«Tidens utløp i 1844 var en periode med store begivenheter, som åpnet for våre forbausede øyne renselsen av helligdommen slik den fant sted i himmelen, og som hadde avgjørende forbindelse med Guds folk på jorden, [også] den første og den andre engels budskap og det tredje, som utfoldet banneret hvorpå det var innskrevet: 'Guds bud og Jesu tro.' Ett av landemerkene under dette budskapet var Guds tempel, sett i himmelen av Hans sannhetselskende folk, og arken som inneholdt Guds lov. Lyset fra sabbaten i det fjerde bud lot sine sterke stråler skinne på overtrederens sti, de som bryter Guds lov. De ugudeliges ikke-udødelighet er et gammelt landemerke. Jeg kan ikke erindre noe mer som kan komme inn under betegnelsen de gamle landemerkene. Alt dette ropet om å forandre de gamle landemerkene er helt innbilt.» The 1888 Materials, 518.

Den 22. oktober 1844 kom den tredje engelen med et budskap i sin hånd.

«Da Jesu tjeneste i Det hellige ble avsluttet, og Han gikk inn i Det aller helligste og stod foran arken som inneholder Guds lov, sendte Han en annen mektig engel med et tredje budskap til verden. En bokrull ble lagt i engelens hånd, og idet han steg ned til jorden i kraft og majestet,

forkynte han en fryktinggytende advarsel, med den mest forferdelige trussel som noensinne er blitt båret frem for mennesket.» Early Writings, 254.

Den 22. oktober 1844 steg en engel ned med en bokrull i sin hånd, som Guds folk skulle ete. De læresetningene som da blir identifisert som «landemerker», skulle enten etes og tas imot eller forkastes og ikke etes. Da den tredje engelen kom med bokrullen i sin hånd, representerte budskapet i bokrullen seks prøvende sannheter. Disse seks prøvene ble identifisert som «tidens utløp», som representerte profetien om de to tusen og tre hundre år; dommen, fremstilt som «renselsen av helligdommen»; de tre englebudskapene; «Guds lov»; «sabbaten»; og de dødes tilstand, fremstilt som «sjelens ikke-udødelighet».

Disse seks sannhetene er selvsagt innbyrdes forbundet, men de ble hver for seg identifisert som landemerker. Noen ønsker kanskje ikke å ta med tidens gang i denne listen, men åpenbart var det mange som forkastet sannheten om at 22. oktober 1844 var en virkelig oppfyllelse av profetien. De besto ikke den prøven, noe som selvsagt hindret dem i å kjempe med de prøvene som fulgte. Guds prøvingsprosess er gjentatte ganger blitt stadfestet som en gradvis prosess som krever seier over den prøven du først blir gitt, før du kan bli involvert i den neste prøven.

«Da vi begynte å legge frem lyset om sabbatsspørsmålet, hadde vi ingen klart definert forståelse av den tredje engels budskap i Åpenbaringen 14:9–12. Tyngden i vårt vitnesbyrd når vi trådte frem for folket, var at den store annen-adventsbevegelsen var av Gud, at det første og det andre budskap var gått ut, og at det tredje skulle gis. Vi så at det tredje budskap sluttet med ordene: ‘Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.’ Og vi så like klart som vi nå ser, at disse profetiske ord antydte en sabbatsreform; men når det gjaldt hva tilbedelsen av dyret som er nevnt i budskapet var, eller hva dyrets bilde og merke var, hadde vi ingen definert oppfatning.»

«Gud lot ved sin Hellige Ånd lyset skinne fram over sine tjenere, og emnet åpnet seg gradvis for deres sinn. Det krevde mye studium og engstelig omsorg å granske det, ledd for ledd. Med omsorg, angst og uopphørlig arbeid har verket gått framover inntil de store sannhetene i vårt budskap, et klart, sammenhengende, fullkomment hele, er blitt gitt til verden.»

«Jeg har allerede talt om mitt bekjentskap med eldste Bates. Jeg fant ham å være en sann kristen gentleman, høflig og vennlig. Han behandlet meg like ømt som om jeg var hans eget barn. Første gang han hørte meg tale, viste han dyp interesse. Etter at jeg hadde sluttet å tale, reiste han seg og sa: ‘Jeg er en tvilende Tomas. Jeg tror ikke på syner. Men dersom jeg kunne tro at det vitnesbyrd søsteren har fremlagt i kveld, virkelig var Guds røst til oss, ville jeg være den lykkeligste mann på jorden. Mitt hjerte er dypt beveget. Jeg tror at taleren er oppriktig, men kan ikke forklare hvordan hun kunne få se de vidunderlige ting hun har fortalt oss om.’»

«Noen få måneder etter mitt ekteskap deltok jeg sammen med min mann på en konferanse i Topsham, Maine, hvor eldste Bates var til stede. Han trodde da ikke fullt ut at mine syner var av Gud. Det møtet var en tid med stor interesse. Guds Ånd hvilte over meg; jeg ble henrykket i et syn av Guds herlighet og fikk for første gang et syn av andre planeter. Etter at jeg kom ut av synet, fortalte jeg hva jeg hadde sett. Eldste B. spurte da om jeg hadde studert astronomi. Jeg sa til ham at jeg ikke kunne erindre noensinne å ha sett i en bok om astronomi. Da sa han: ‘Dette

er av Herren.' Jeg hadde aldri før sett ham så fri og lykkelig. Hans åsyn strålte med himmelens lys, og han formante menigheten med kraft.» Testimonies, bind 1, 78–80.

Visst er alle disse læremessige prøvene innbyrdes forbundet, men de er også prøver som kan isoleres, og de ble gradvis åpenbart for Guds tjenere. Det finnes mange menigheter som holder sabbaten på den sjuende dag, men som forkaster de tre englers budskap. De forkaster sannheten om at dommen begynte den 22. oktober 1844, men holder likevel sabbaten. Disse læremessige prøvene er innbyrdes forbundet, men utgjør seks særskilte prøver.

Slik det nettopp ble illustrert ved Joseph Bates, sjøkapteinen som var fullt fortrolig med astronomi, tok imot Profetiens Ånd, som han tidligere hadde forkastet. I desember 1844 mottok Ellen White sitt første syn, og den sjuende prøven kom over bevegelsen.

«Bibelen må være din rådgiver. Studer den og de vitnesbyrd Gud har gitt; for de motsier aldri hans Ord. Dersom Vitnesbyrdene ikke taler i samsvar med Guds ord, så forkast dem. Kristus og Belial kan ikke forenes.» Selected Messages, bok 3, 33.

Kort tid etter den store skuffelsen ga søster White sin tilslutning til en artikkel som identifiserte Kristus som den som den 22. oktober 1844 gikk fra det hellige inn i Det aller helligste. Hun anbefalte publikasjonen til «hver hellig».

«Jeg tror at Helligdommen, som skal renses ved slutten av de 2300 dager, er Det nye Jerusalems tempel, hvor Kristus er tjenestegjørende prest. Herren viste meg i et syn, for mer enn ett år siden, at bror Crosier hadde det sanne lys om renselsen av Helligdommen, osv.; og at det var hans vilje at bror C. skulle skrive ned det syn som han gav oss i Day-Star, Extra, 7. februar 1846. Jeg føler meg fullt ut bemyndiget av Herren til å anbefale dette Extra til enhver hellig.» A Word to the Little Flock, 12.

Hennes tilslutning gjaldt Crosiers beskrivelse av Kristi bevegelse inn i Det Aller Helligste, men artikkelen inneholdt flere uriktige læresetninger, deriblant den frafalne protestantismens lære om at «det daglige» i Daniels bok representerte Kristi tjeneste. Hun nedtegnet derfor en presisering som først ble utgitt i 1850 og senere tatt inn i boken Tidlige skrifter. Der identifiserte hun at «de som forkynte domstidens budskap, hadde den rette forståelsen av 'det daglige'».

«Deretter så jeg angående det 'daglige' (Daniel 8:12) at ordet 'offer' var tilføyd av menneskelig visdom, og ikke hører til teksten, og at Herren gav det rette syn på dette til dem som forkynte ropet om dommens time. Da enhet rådet, før 1844, var nesten alle forent om det rette syn på det 'daglige'; men i forvirringen siden 1844 er andre oppfatninger blitt antatt, og mørke og forvirring har fulgt.» Early Writings, 74.

Emnet «det daglige» i Daniels bok ble et symbol på adventismens tilbakevending til den frafalne protestantismens metodologi i den tidlige delen av det tjuende århundre, og i dag er den korrekte millerittiske forståelsen av «det daglige» blitt forkastet av adventismens teologer. Det er blitt forkastet, til tross for at søster White klart identifiserte at millerittene hadde rett i å identifisere «det daglige» som hedenskapets sataniske makt. De forkastet sannheten om «det daglige» ikke bare i strid med hennes inspirerte stadfestelse av at millerittenes forståelse var korrekt, men også i direkte

strid med at hun klart identifiserte at den falske læren som lærer at «det daglige» representerer Kristi helligdomstjeneste, ble fremført av «engler som ble drevet ut av himmelen!»

«Og der var bror Daniells, hvis sinn fienden virket på; og ditt sinn og eldste Prescotts sinn ble påvirket av de englene som ble drevet ut av himmelen.» Manuscript Releases, bind 20, 17.

Hennes dype avvisning av det som adventismen nå bruker som en av sine «fabelretter», var så streng fordi Daniells og Prescott tok et symbol på satanisk makt (hedenskap) og tilordnet dette symbolet til Kristi (Hans helligdomstjeneste). Dette utgjør åtte læremessige prøver.

Den niende prøven i historien som leder frem til 1863, er utarbeidelsen av Habakkuks andre tavle i 1850. Pionerkartet for 1843 ble utarbeidet i 1842, og kalles bare 1843-kartet fordi det forutsa Kristi gjenkomst i 1843. Befalingen om å utarbeide en annen tavle av Habakkuk ble gitt til Søster White i 1850. Utarbeidelsen av Habakkuks to tavler knytter historien om den første og den andre engel til historien om den tredje. I hennes sønnesønns biografi om hennes liv og virke gir han en oversikt over de begivenheter som ledet til utarbeidelsen av 1850-kartet. Dette gjør han ved å velge ut relevante uttalelser av Søster White og føye sin kommentar til oversikten.

«Da vi vendte tilbake til bror Nichols, gav Herren meg et syn og viste meg at sannheten må gjøres tydelig på tavler, og det ville føre mange til å ta standpunkt for sannheten ved den tredje engels budskap, idet de to foregående ble gjort tydelige på tavler. —Brev 28, 1850.

«I dette synet ble det også vist henne det som ville gi James White mot til å fortsette å publisere:

«Jeg så også at det var like nødvendig at bladet ble utgitt som at budbærerne dro ut; for budbærerne trenger et blad å ha med seg, som inneholder den nærværende sannhet, for å legge det i hendene på dem som hører, og da ville sannheten ikke blekne fra sinnet. Og at bladet ville gå dit budbærerne ikke kunne gå.—Ibid.»

Arbeidet med det nye kartet ble påbegynt straks, og det ble gitt anledning til å fortelle brødrene om det i det nummeret av Present Truth som James utgav måneden etter:

«Kartet. Et kronologisk kart over Daniels og Johannes' syner, utarbeidet for tydelig å belyse den nærværende sannhet, blir nå litografert under ledelse av bror Otis Nichols fra Dorchester, Massachusetts. De som lærer den nærværende sannhet, vil få stor hjelp av det. Nærmere meddelelse om kartet vil bli gitt senere.»—Present Truth, november 1850.

«Ved slutten av januar 1851 var kartet ferdig og annonsert til 2 dollar. James White var svært fornøyd med det og tilbød det gratis til «dem som Gud har kalt til å gi den tredje engels budskap» (Review and Herald, januar 1851). Noen gavmilde gaver hadde bidratt til å dekke utgiftene ved utgivelsen.» Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, bind 1, 185.

Om 1843-kartet skrev søster White at det var blitt ledet av Gud.

«Herren viste meg at 1843-diagrammet var ledet av hans hånd, og at ingen del av det skulle forandres; at tallene var slik han ville ha dem. At hans hånd var over og skjulte en feil i noen av tallene, slik at ingen kunne se den, før hans hånd ble fjernet.» Review and Herald, 1. november

1850.

Da hun nedtegnet lyset som var knyttet til befaling om å fremstille et annet kart i 1850, gav hun den samme guddommelige stadfestelse av 1850-kartet som den som ble gitt angående 1843-kartet, samtidig som hun også gjorde klart at andre kart som da ble fremstilt, ikke var antagelige for Herren. Befalingen om å fremstille et nytt kart ble sammenføyd med en befaling om å trykke en ny publikasjon.

«Jeg så at det å lage tavler var helt galt. Det hadde sin opprinnelse hos bror Rhodes og ble videreført av bror Case. Midler er blitt brukt på å lage tavler og forme grove, frastøtende bilder for å fremstille engler og den herlige Jesus. Jeg så at slike ting mishaget Gud. Jeg så at Gud var med i utgivelsen av tavlen ved bror Nichols. Jeg så at det fantes en profeti om denne tavlen i Bibelen, og dersom denne tavlen er bestemt for Guds folk, hvis den er tilstrekkelig for én, så er den det for en annen også, og dersom én trengte en ny tavle malt i større målestokk, trenger alle det i like høy grad.

«Jeg så at det var en rastløs, urolig, utilfreds og utakknemlig følelse hos bror Case som ønsket et annet kart. Jeg så at disse malte kartene hadde en dårlig virkning på menigheten. Det forårsaket at en lettsindig, overfladisk ånd av spott var til stede i møtet.»

«Jeg så at de tavlene som Gud hadde påbudt, gjorde et gunstig inntrykk på sinnet, selv uten en forklaring. Det er noe lyst, vakkert og himmelsk i framstillingen av englene på tavlene. Sinnet blir nesten umerkelig ledet til Gud og himmelen. Men de andre tavlene som er blitt laget, vekker avsky i sinnet og får sinnet til å dvele mer ved jorden enn ved himmelen. Bilder som skal forestille engler, ligner mer på onde ånder enn på himmelens vesener. Jeg så at tavlene i dagevis og ukevis hadde opptatt broder Cases sinn, da han burde ha søkt himmelsk visdom fra Gud og burde ha vokst i Åndens nådegaver og i kunnskapen om sannheten.»

«Jeg så at dersom de midlene som er blitt sløst bort på å få ut plansjer, hadde vært brukt til å få sannheten klart fram for brødrene ved utgivelse av traktater osv., ville det ha gjort mye godt og frelst sjeler. Jeg så at plansjevirkksomheten har spredt seg som feberen.» Manuscript Releases, nummer 13, 359; 1853.

Hun fastslår klart at «Gud var i utgivelsen av [1850-]kartet ved bror Nichols», og at det fantes «en profeti [Habakkuk 2] om dette kartet i Bibelen». Hun påpekte også at «kartene» [flertall; 1843 og 1850] som var «forordnet av Gud, gjorde et gunstig inntrykk på sinnet, selv uten en forklaring». Habakkuk 2 påla millerittene å gjøre synet tydelig på tavler (i flertall), slik at den som leste de to kartene, kunne fare hit og dit i Guds Ord. De guddommelige kartene trengte ingen tilføyde forklaring, slik tilfellet var med Uriah Smiths forfalskede kart fra 1863.

Og Herren svarte meg og sa: Skriv synet opp og gjør det tydelig på tavler, så den som leser det, kan løpe. Habakkuk 2:2.

Den tiende prøven er denne artikkelens fokus. Med de ti prøvene som Moses viser til i 4. Mosebok kapittel fjorten, fremsetter hebraiske lærde og andre teologer ulike antagelser om hvilke hendelser i historien fra utfrielsen ved Rødehavet til de ti speidernes opprør som kan være representert. Opprøret i denne historien gir noen variasjoner å velge blant, men det er sikkert at den tiende

prøven markerer begynnelsen på førti år med død ved gradvis utmattelse i ørkenen, inntil alle opprørerne som hadde nådd ansvarsalderen, var døde.

På samme måte kan noen innvende mot mitt utvalg av disse ti læremessige prøver, for det kan finnes variasjoner som synes bedre enn det jeg her fremsetter. Når dette er sagt, er den tiende og siste prøven like klar som opprøret fra de ti speiderne. Det var forkastelsen av de sju tider i 3 Mosebok tjuseks. Det finnes flere profetiske beviser som stadfester denne identifikasjonen.

I den neste artikkelen vil vi begynne å identifisere de profetiske vitnene som opprettholder identifikasjonen av at de sju tider i 3. Mosebok 26 er det tiende og endelige nederlaget for laodikeisk adventisme.

«Når Guds kraft vitner om hva som er sannhet, skal denne sannheten stå fast for alltid som sannheten. Ingen senere antagelser, i strid med det lys Gud har gitt, må gis rom. Mennesker vil stå fram med tolkninger av Skriften som for dem er sannhet, men som ikke er sannhet. Sannheten for denne tid har Gud gitt oss som en grunnvoll for vår tro. Han selv har lært oss hva som er sannhet. Den ene vil stå fram, og så en annen, med nytt lys som motsier det lys Gud har gitt under tilkjennegivelsen av sin Hellige Ånd.»

«Noen få er fremdeles i live som gikk gjennom den erfaring som ble vunnet ved etableringen av denne sannhet. Gud har i sin nåde spart deres liv for at de skal gjenta og atter gjenta, helt til avslutningen av sitt liv, den erfaring de gjennomgikk, slik apostelen Johannes gjorde det helt til selve slutten av sitt liv. Og fanebærerne som er falt i døden, skal tale gjennom gjenoptrykkingen av sine skrifter. Jeg er blitt undervist om at deres stemmer således skal bli hørt. De skal bære sitt vitnesbyrd om hva som utgjør sannheten for denne tid.»

«Vi skal ikke ta imot ordene fra dem som kommer med et budskap som motsier de særlige punktene i vår tro. De samler sammen en mengde skriftsteder og hoper dem opp som bevis omkring sine påståtte teorier. Dette er blitt gjort gang på gang i løpet av de siste femti år. Og selv om Skriftene er Guds ord og skal respekteres, er anvendelsen av dem, dersom en slik anvendelse flytter én søyle fra den grunnvoll som Gud har opprettholdt disse femti år, en stor villfarelse. Den som foretar en slik anvendelse, kjenner ikke til den vidunderlige manifestasjon av Den Hellige Ånd som gav kraft og styrke til de tidligere budskapene som er kommet til Guds folk.» Selected Messages, bok 1, 161.